ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστική • ενημέρωση

της **Δέσποινας Κουτσούμπα**

Δες αυτή τη φωτογραφία. Δεν είναι και τόσο παλιά. Το 2011 στην πλατεία Ταχρίρ τραβήχτηκε: χριστιανοί προστατεύουν μουσουλμάνους που προσεύχονται. Κοίτα την καλά και θυμήσου: δεν έχει περάσει και τόσος πολύς καιρός από τότε.

Σε έχουν πείσει ότι οι θρησκείες πολεμάνε μεταξύ τους. Και φοβάσαι. Κοίτα πάνω και σκέψου την πλατεία Ταχρίρ. Το δίκιο του αγώνα. Δεν πολεμάνε οι θρησκείες. Αυτοί που πολεμάνε, πολεμάνε εναντίον αυτών των χριστιανών κι αυτών των μουσουλμάνων που βλέπεις στη φωτογραφία. Τους πολεμάνε γιατί ζήτησαν να ζουν όπως θέλουν κι όπως τους αξίζει. Εσένα κι εμένα πολεμάνε.

Σε σένα μιλάω που φοβάσαι. Κι εγώ σαν κι εσένα φοβάμαι. Δεν ξέρω λεπτομέρειες για το ποιος πολεμάει ποιον στη Συρία, μπερδεύω τα ονόματα των πόλεων της Ουκρανίας, δεν ξέρω να σου δείξω στο χάρτη το Κομπάνι. Νιώθω, όμως, ότι μας τριγυρίζει ο πόλεμος.

Σε σένα μιλάω που φοβάσαι. Σε έχω δει όταν φέρνεις τρόφιμα και ρούχα στους πρόσφυγες. Έχω δει το βλέμμα σου. Ξέρω ότι εκείνη η στιγμή δεν σκέφτεσαι τις γιαγιάδες μας από τη Μικρασία. Τον εαυτό σου σκέφτεσαι. Τον εαυτό σου βάζεις στη θέση αυτών των ανθρώπων, με το παιδί στην αγκαλιά να περνάς σύνορα στην Ειδωμένη, χωρίς να ξέρεις πού πας. Και φοβάσαι. Καλύτερα φτωχός στον τόπο σου, παρά ξεσπιτωμένος, σκέφτεσαι. Το ξέρω γιατί κι εγώ το σκέφτομαι.

Ξέρω, δεν φοβάσαι πια τη φτώχεια, ούτε τι θα χουμε να φάμε άμα βγούμε από το ευρώ. Όσπρια και μακαρόνια –αυτά τρώμε και σήμερα. Δεν είμαστε στο 2010, τώρα είμαστε ήδη φτωχοί. Μπορεί να μην το λες –γιατί θες να το ξορκίσεις- αλλά ξέρω τι σκέφτεσαι: αν τα βάλουμε με την ΕΕ «θα μας κάνουν πόλεμο». Αν τα βάλουμε με τους ισχυρούς, θα στείλουν κάποιον να μας βομβαρδίσει. Θα «μας κάνουν εμφύλιο». Βλέπεις τους ανθρώπους να πνίγονται στο Αιγαίο και λες «καλύτερα φτωχός και ζωντανός, γιατί να, υπάρχουν και χειρότερα».

Κι όμως, δες πάλι τη φωτογραφία. Και θυμήσου: φοβόσουν στις πλατείες; Όχι, ήμασταν πολλοί. Φοβόσουν τότε στη μεγάλη απεργία; Όχι, ήταν χαρά, ήταν γιορτή. Φοβόσουν με τα δακρυγόνα; Όχι, γιατί ήσουν με πολλούς κι ήξερες ότι θα φροντίσει ο ένας τον άλλον. Θυμήσου με το δημοψήφισμα. Πώς χάρηκες που νίκησες το φόβο. Πώς εμείς φοβίσαμε «αυτούς».

Θυμήσου τότε με το πάρκο Γκεζί. Σου φαίνονταν εχθροί οι Τούρκοι; Αδέρφια σου φαίνονταν. Σκέψου τους Παλαιστίνιους, την Ταχρίρ, το Κάιρο, τις πλατείες στην Ισπανία. Σκέψου πώς οι «αγανακτισμένοι» πήδησαν από τη μια πλατεία στην άλλη, έτσι που όλες μας οι πλατείες να μοιάζουν μία.

Σε σένα μιλάω, που φοβάσαι. Κι άλλοι φοβήθηκαν κι είπαν να μην πολυμπλεχτούν. Να περάσουν όσο γίνεται απαρατήρητοι. Να τους ξεχάσουν μέχρι να περάσει η μπόρα. Κι όμως έφτασε η μπόρα στην πόρτα τους, κι ας μην το περιμένανε. Τους φόβους δεν τους αποφεύγεις με το κεφάλι μες στη άμμο.

Δε σε κατηγορώ που φοβάσαι. Πιότερο φοβάμαι εγώ από σένα. Γιατί μας έχουν κηρύξει ήδη τον πόλεμο -κι εμείς ακόμη λέμε για τον πόλεμο που θα ρθει. Γιατί ο πόλεμος είναι εδώ κι εμείς δεν πολεμάμε. Κι ο πόλεμος δεν έχει μόνο βόμβες. Και οι εχθροί μας δεν έρχονται μόνο με ριπές. Γιατί η πείνα, το ξεσπίτωμα, τα διαλυμένα νοσοκομεία, οι νεκροί δάσκαλοι, είναι ήδη εδώ.

Θυμήσου ότι οι εχθροί μας έχουν ένα σωρό όπλα. Και φτιάχνουν κι άλλα. Έχουν πολέμους και φτιάχνουν κι άλλους. Γιατί; Ποιον φοβούνται; Εμάς φοβούνται και το ξέρεις. Εμάς τους πολλούς.

Σε σένα μιλώ, και σε μένα μιλώ, που φοβόμαστε. Το φόβο δεν τον ξορκίζεις. Τον αντιμετωπίζεις. Τον αντιμετωπίζουν οι πολλοί μαζί. Τον στέλνουν στο στρατόπεδο των λίγων. Αυτών που προσπαθούν να μας χωρίσουν σε θρησκείες, στρατούς, οικόπεδα.

Ο εχθρός μας είναι κοινός. Λέει ότι είναι πανίσχυρος. Αν εμείς σταματήσουμε να τον υπακούμε, πεθαίνει. Αν δε δεχόμαστε να μας απομυζεί πια, εξαφανίζεται. Αν δεν τον φοβηθούμε…

(Το κείμενο γράφτηκε 15 μέρες πριν τις βόμβες στη Βηρυτό και στο Παρίσι. Σήμερα μου φαίνεται, δυστυχώς, ακόμη πιο επίκαιρο)

Πηγή: **nostimonimar.gr**